

Població: 7.929 hab.
 Superfície: 9,8 km²
 Xarxa viària: 94,17 km
 Nombre d'habitatges: 2900
 Primeres residències: 2214
 Segones residències: 686
 Densitat de població: 770 hab./km²
 Mitjana d'habitants per habitatge: 3,41
 Zona de parc forestal: 5,23 km²
 Zones verdes: 1,3 km²
 Situació:

Comarca: Vallès Occidental
 Província: Àmbit metropolità de Barcelona
 País: Catalunya
 Coordenades: 41° 27' 37,3" N 02° 02' 00" E
 Altitud: 110m

L'Entitat Municipal Descentralitzada de Vallès Occidental està situada a l'extrem sud-oest del terme municipal de Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental) i dista uns 20 km de la ciutat de Barcelona. Vallès Occidental té una extensió aproximada de 10 km².

Què és una EMD?

Una Entitat Municipal Descentralitzada és un àmbit territorial inferior al municipal, un govern local amb autonomia pròpia.

La Constitució reconeix el principi d'autonomia local i de descentralització, l'autogestió amb interessos propis i la condició d'entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipal instituídes o reconegudes per les comunitats autònomes.

EVOLUCIÓ HISTÒRICA

Els precedents de poblament humà a Vallès Occidental es poden situar entre els segles VI i el III aC en un poblat laietà (ibers) que estava situat dalt del turó del Puig Madrona. Al segle I aC trobem presència romana en diferents indrets del terme, destacant la vila romana del Mas Fuster. Durant l'època romana es conreena la vinya, l'olivera i el blat, cultius associats des d'aleshores a la producció agrícola valldoreixenca. El terme també compta amb vestigis del període visigot, fent una especial menció a la necròpoli visigoda de Monmany (s. VII – VIII dC). Des de finals del segle IX tenim documentació històrica que ens parla dels pobladors d'aquell indret. En els documents del segle X apareix per primera vegada el topònim Vallès Occidental (vall d'Aureia). La importància dels segles medievals en la formació històrica de Vallès Occidental ve donada per la construcció del castell de Canals (s. XI) i la transformació de l'oratori de Sant Vicenç de Vallès Occidental en parroquia de Sant Cebrià de Vallès Occidental l'any 1130. Els senyors de Canals eren feudataris dels comtes de Barcelona i tenien la jurisdicció del terme. Entre els senyors de Canals cal destacar a Bertran de Canals (s. XIII) i a la seva filla Adelaida de Canals i de Claramunt (s. XIII). Al segle XIV l'abat del monestir benedictí de Sant Cugat comprà la Baronia de Canals, influint-se baró de Canals i nomenant els batlles baronials des del 1383 fins el 1611.

Des de la baixa edat mitjana (ss. XIV – XV) i especialment durant l'època moderna (ss. XVI – XVIII) la vida valldoreixenca girà entorn la parroquia de Sant Cebrià i sobretot entorn els masos. D'aquestes èpoques encara es conserven alguns edificis importants com Can Cadena, Can Lunell, Mas Fuster, Mas Roig, Can Majó o Can Monmany entre d'altres. El principal conreu va ser la vinya, i l'economia es centrà en el comerç del vi. A mitjans del segle XIX el terme de Canals va ser agregat al municipi de Sant Cugat, tot i que Canals pertanyia al corregiment de Barcelona i al partit judicial de Sant Feliu de Llobregat i Sant Cugat pertanyia al corregiment de Mataró i al partit judicial de Terrassa. La fil·loxera de la dècada dels vuitanta del s. XIX va truncar la producció viti-vinicola i ensorrà l'economia valldoreixenca fent perdre les terres i provocant el despoblament de la població. El segle XX a Vallès Occidental ve marcat per la construcció del ferrocarril Barcelona – París de M. Pearson l'any 1916. L'impuls del ferrocarril provocà la parcel·lació de les grans propietats i la venda de petites parcel·les a la burgesia barcelonina durant la segona meitat dels anys deu i les dècades dels vint i trenta. Al 1918 es creà l'Associació Vila-Jardí de Vallès Occidental per tal d'impulsar la urbanització i potenciar els serveis. L'any 1925 es demanà l'autonomia municipal, però l'escàs nombre de persones censades no ho va fer possible. Durant la guerra civil (1936 – 1939) Vallès Occidental es convertí en foc de refugi per a la població barcelonina que era bombardejada. L'actual autonomia municipal valldoreixenca té el seu origen l'any 1958 amb la creació de la Entitat Local Menor de Vallès Occidental. Durant les dècades dels cinquanta, seixanta i setanta la població estable no experimentà grans canvis, tot i que la població estacional dinamitzava la vida social durant l'estiu i els caps de setmana. A mitjans dels anys vuitanta Vallès Occidental experimentà un fort increment en la construcció d'habitatges, cosa que comportà un increment paral·lel de la població estable.

